

Et julebudskab om den Nye Pagt

Gary Wilkerson December 9, 2013

Esajas talte om Jesus, da han profeterede disse ord: "Dette siger Herren: I nådens tid bønhrerer jeg dig; på frelsens dag hjælper jeg dig. Jeg danner dig og gør dig til en pagt med folket, så du kan genrejse landet og fordele de øde jordlodder." (Es. 49, 8 – min fremhævelse).

Som Jesu Kristi menighed, fejrer vi Esajas profetiske budskab hver jul. Profeten erklærer, at Gud vil sende sin Søn som et svar på ethvert råb og bøn. Men der ligger mere i dette vers end vi plejer at forbinde med beretningen om barnet i krybben. Vi får at vide, at Jesus kommer i menneskelig skikkelse for at bekendtgøre Guds pagt med mennesket: "Jeg danner dig og gør dig til en pagt med folket." (49, 8).

Da Gud gav os sin Nye Pagt, satte han ikke et nyt system op eller kom med nye love. I stedet sendte han os en person. Kort sagt er Jesus den pagt, som Gud sendte.

Den Gamle Pagt var helt klart en række regler, som var baseret på en række betingelser. Den sagde, "Hvis du gør dette eller hint, vil Gud give dig liv. Men hvis du ikke gør det, vil du gå glip af Guds velsignelser." Selvfølgelig brød folket konstant Guds lov. De var ude af stand til at holde hans lov, som var hellig og ren. Resultatet var, at deres liv var plaget af skyld, skam og fortvivlelse.

I dag har vi på en eller anden måde glemt, at Guds Gamle Pagt var nødt til at blive justeret. Men Jesus kom ikke for at justere en pagt; han kom som en pagt. Han kom ikke for at vise os nådens velsignelser; han er velsignelsens nåde.

Et andet forkert billede, vi har udviklet er, at Kristus kom som en fredsmægler mellem os og en vred Far. Vi ser Jesus som en, som altid undskylder en gammel far: "Du bliver nødt til at se igennem fingre med hans surhed. Han er blevet en gnaven mand på sine gamle dage. Hvis du bare lærer ham at kende, vil du se hvor kærlig han er."

Begge dele er en fejlopfattelse. Og begge dele antyder, at Jesus kom for at gøre loven lettere for os. Men sandheden er, at Jesus faktisk gjorde den sværere. Han sagde i en af sine første prædikener, "I har hørt, at 'I ikke må begå ægteskabsbrud', men jeg siger, I må ikke engang kigge på nogen med begær, for så har I allerede begået ægteskabsbrud'. I har hørt, at man ikke må slå ihjel. Men jeg siger, "Du må ikke engang være vred på din bror. Hvis du er det, så har du allerede begået mord."

Det var Jesu første gerning på jorden: at gøre loven sværere for os. Det var en stor barmhjertighedsgerning. Som legemliggørelsen af den Nye Pagt viste han os, at det er umuligt for os at holde loven i egen kraft. Han øger lovens krav for at vise os, at vi aldrig kan holde den uden hans nåde og magt.

Gennem kirkens historie har mænd, som Luther, Calvin og Wesley, understreget hvor vigtigt det er for Guds folk at forstå den Nye Pagt. De så det som en sag om, at kende forskel på hvad der er lov og hvad der er nåde i Guds Ord. Hvis vi ikke kan forstå det, sagde de, så er vi dømt til et liv i fortvivlelse. Luther og Wesley vidste det var sandt, fordi de selv havde oplevet denne fortvivlelse.

Her er forskellen: Under den Nye Pagt er Guds lov ikke længere en ydre standard at stræbe efter. I stedet skal

loven være skrevet i vore hjerter ved Helligånden: "Guds kærlighed er udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som er givet os." (Rom. 5, 5). Vi er fyldt af Helligånden – Guds eget liv – for at hjælpe os med at adlyde hans hellige Ord. Kristus elskede os og gav sig selv for os, for at vi kunne få del i det nye liv.

Der er tre anklagende stemmer, som forsøger at frarøve os dette liv.

Den første anklager viste sig i Edens Have: "For vore brødres anklager ..., han som dag og nat anklagede dem for Gud." (Åb. 12, 10). Satans anklager var en af de ting, som Jesus gjorde noget ved, som vores levende pagt. I Esajas 49 sendte Gud ikke en teologi for at knuse sataniske løgne – han sendte Jesus. Den tidligste profeti i 1. Mosebog erklærede, at Satan vil hugge Messias i hælen, men Jesus ville knuse djævelens hoved. I julen for to tusind år siden, gjorde Jesus det til en realitet.

Nogle gange har jeg en oplevelse, som jeg tror andre også har. En gang imellem vågner jeg op midt om natten i fritsvævende angst. Det er som om jeg har gjort noget galt, men jeg ved ikke hvad det er. Denne angst var mere udtalt for et årti siden eller mere. Bare det, at telefonen ringede derhjemme, kunne det ryste mig. Min første tanke var, "Hvem ringer for at fortælle mig, at jeg har kvajet mig? Hvad har jeg gjort forkert?"

Det er anklageren. Han hvisker, "Du er uduelig. Du er værdiløs. Du er en byrde for andre. Se dig tilbage, se hvor mange gange du har fejlet. Du ændrer dig aldrig." Vores forhold til den stemme begyndte i Haven. Men da Jesus kom, erklærede han, "Det slutter lige nu." Han tilføjer en vidunderlig forsikring: "Tro ikke, at jeg vil anklage jer hos Faderen." (Johs. 5, 45).

Det bringer os til den næste stemme, som anklager os: "Den, der anklager jer, er Moses, ham I har sat jeres håb til." (Johs. 5, 45). Hvad mente Jesus med det? Moses repræsenterer den Gamle Pagts lov, som blev modtaget op Sinaibjerget. Hvis vi sætter vores lid til at kunne leve op til Guds lov, så er det Moses' stemme, som anklager os når vi fejler. Du tænker måske, "Hvorfor skulle nogen overhovedet sætte sit håb til det Gamle Testaments lov?" Men kristne gør det hele tiden. Det sker, når de siger, "Gud har givet mig en befaling og jeg kan udføre den. Jeg kan leve op til hans hellige standard."

Det er på den måde, vi placerer vores håb hos Moses. Det er også her vores hjerte begynder at sygne hen: "Forventning trukket i langdrag gør hjertet sygt, et opfyldt ønske er livets træ." (Ordspr. 13, 12). Vi har ikke noget ægte håb, når vi efterstræber at leve op til Moseloven – for vi har ikke evnen til at leve op til den.

Under disse betingelser forsøger vi måske at lovprise Jesus, men det føles temmelig jordbundet. Noget i vore hjerter føles ikke rigtigt. Vi fornemmer, at noget mangler – og det er: Guds nåde, som kommer til os i Kristus, den levende pagt. Når Moses' stemme anklagende siger, "Du er ikke hellig," så forsøger vi os. Men resultatet forbliver det samme – og vi ender i fortvivelse.

Det bringer os videre til den tredje anklagende stemme: vores egen. Som Guds folk, kan vi nogle gange ikke se os selv. Paulus siger, "De viser, at de har den gerning, som loven kræver, skrevet i deres hjerte, og deres samvittighed optræder som vidne, og deres tanker anklager eller forsvarer hinanden." (Rom. 2, 15). Hvem taler Paulus om her, som har loven skrevet i hjertet? Det er den kristne, som har den ene fod på Sinaibjerget og den anden fod på Zions bjerg. Han forsøger stadig at leve på resterne af den Gamle Pagt. Han siger til sig selv, "Jeg har gjort det godt for Herren hele ugen. Der er ingen grund til at jeg ikke skulle fortsætte en uge mere på samme måde."

Sådan tænker "undskylder ham", ifølge Paulus. Med andre ord, han er ikke længere afhængig af Gud, når han stræber efter at opfylde loven. Men når han uundgåeligt fejler, så er det den samme stemme, som før "undskyldte" ham, som nu anklager ham: "Ja ja, du har holdt loven, men nu har du brudt den. Hvilken slags kristen er du? En hykler eller bare en taber, som aldrig ville kunne behage Gud?"

Farisæerne forsøgte at udvise en "retfærdig adfærd" gennem lovtrældom. Alt hvad de foretog sig, var baseret på pligt og forpligtelse, uden glæde. Når de fejlede, justerede de loven, og tilføjede den ene 'katteløm' efter den anden. Som tiden gik, handlede det ikke længere om at elske Gud, men om at opretholde et livløst, upersonligt regelsæt. Det resulterede i en kold, glædesløs gruppe ledere, som konstant skjulte sine egne spor mens de dømte andre. Det resulterede også i en nedbrudt, fortvivlet menighed, som aldrig havde en chance for at leve op til de love, som blev lagt ned over dem.

Jesus henvendte sig til alle anklagende stemmer i sin bjergprædiken.

Da Kristus kom med saligprisningerne, var det til et knækket, håbløst legeme af troende. Han sagde til dem, "Salige er de fattige i ånden, Salige er de, som sørger, Salige er de sagtmødige. I er velsignede lige nu – ikke fordi I har gjort jer fortjent til det. I er velsignede fordi jeg er hos jer."

Hvilken åbenbaring. Vi er alle velsignede, Ganske enkelt fordi Jesus er hos os. Julens velsignelse i Emmanuel – "Gud er med os" – får en helt ny betydning i lyset af Esajas' profeti: "Jeg vil gøre dig til en pagt med folket ... så du kan genrejse landet" (Es. 49, 8). Velsignelserne ved Kristi tilstedeværelse skulle få alle vores anklagende stemmer til at forstumme.

Dette, at gøre stemmerne tavse, skete bogstavelig talt i beretningen om kvinden, der blev taget i hor. De religiøse ledere bragte hende til Jesus og krævede, at han også skulle anklage hende. Men i det skjulte havde de en anden dagsorden i forhold til at komme med hende: De ønskede at anklage Jesus.

Har du nogensinde hørt kristne anklage Gud for noget? Jeg hører det hele tiden fra folk, som jeg rådgiver: "Gud arbejder ikke i mit liv. Jeg beder trofast, men han svarer ikke. Jeg har gjort alt, jeg kan, men han har endnu ikke sat mig fri." Det er præcis det, som Satan vil have os til: at anklage Gud i vore hjerter. Det skaber en uendelig cyklus af slaveri.

Se hvordan Jesus svarede den utro kvindes – og sine egne – anklagere: "Han (rettede) sig op og sagde til dem: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende." (Johs. 8, 7). Gud var ikke længere den anklagede. Jesus rettede søgelyset derhen hvor det hørte hjemme: på deres egen synd. Deres reaktion var: "Da de hørte det, gik de væk, én efter én." (8, 9).

Læg mærke til hvad Jesus dernæst sagde til kvinden: "Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?" (Johs. 8, 10). I King James oversættelsen står det således: "Hvor er dine anklagere?" Det er præcis det, Jesus siger til os i dag: "Hvor er dine anklager?" Hvor er stemmerne fra Satan, Moses og dit eget hjerte, som siger, 'Du er syndig, håbløs og fejlslagen'? De er alle væk. Jeg er din retfærdighed nu. Og jeg har gjort dem alle tavse."

Disse stemmer råber og skriger måske stadig i dine ører. Men når de gør det, vil vi høre en stemme, som løfter sig op over dem alle: "Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig." (10, 27). Kristi stemme vil tale til os, "Jeg har gjort jeres anklagere tavse." Han skærer lige igennem alle protester med sin fred, som overgår enhver forstand.

Det næste Jesus sagde til kvinden, er den mest dybtgående sandhed al alle.

"Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere." (Johs. 8, 11).

Det er absolut afgørende, at vi bygger på dette faste fundament. Gud anklager os ikke! Det er et fundament, som ikke bygger på loven eller anklager eller fortvivlelse, men på den herlige, nådige handling fra Gud selv. Når han hører en anklage mod os, siger han til Jesus, "Knus den." I det øjeblik, vil vi høre Helligåndens stemme sige, "Lyt ikke til løgnen. Det er blevet knust på korset. Gud anklager dig heller ikke. Hans Søn har sat dig fri."

Vi kommer til at synde – det gør Bibelen helt klart. Men når vi gør, så vil den stemme, vi hører, være Helligåndens. Han er den, som overbeviser os om vore overtrædelser – men det er en håbefuldst overbevisning, en, som leder til en glædelig omvendelse – ikke til fortvivlelse. "Dette siger Herren: "... Jeg danner dig og gør dig til en pagt med folket, så du kan genrejse landet og fordele de øde jordlodder." (Es. 49, 8).

Vi har fået Jesus. Og når vi er i mismod, vil vi høre hans stemme over alle andre: "Jeg fordømmer dig heller ikke." Må Gud give dig sin nåde til at bygge på det fundament – og fryd dig i din nye pagt 'julen' (CHRISTmas).

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/180/>